

Politisk chefredaktör **P J Anders Linder** Telefon 08-13 52 28

e-post ledarsidan@svd.se Ledarsidan finns också på svd.se/ledare Ledarskribenter **Claes Arvidsson** **Per Gudmundson** (tj) **Maria Ludvigsson** **Sanna Rayman**
Johan Eriksson (vik) **Alen Musaeffendic** (vik) **Benjamin Katzeff Silberstein** (vik)

Här är ditt Ecuador,
Assange

svd.se/ledarbloggen

Romney och Ryan i kampanjtugen.

FOTO: AP PHOTO/CHARLOTTE OBSERVER, ADAM JENNINGS

Mätningarna säger allt och ingenting

De senaste mätningarna ger Obama ett litet övertag. Men tiden fram till den 6 november är en politisk evighet.

Nu när OS är avslutat har vi årets verkliga höjdpunkt att se fram emot: det amerikanska presidentvalet. Liksom OS kräver det hård disciplin och uthållighet av deltagarna, och bjuder på en outsiders källa av antingen glädje eller frustration för åskådarna. Sammandrabbningen mellan den sittande demokratiska presidenten Barack Obama och den republikanske utmanaren Mitt Romney närmar sig med stormsteg. Romney utsåg Paul Ryan till vicepresidentkandidat den 11 augusti. Bara några minuter efter tillkännagivandet hade Obama-kampanjens tweets en imponerande lista av "fakta" om Ryan. Han uppslags bland annat vilja ta flera tusen dollar från medelklassfamiljerna för att finansiera skattesänkningar åt de rika, och

förbjuda alla aborter. Obama skulle aldrig säga något sådant högt, men tvekar det gärna.

Jag nöjer mig med att säga: medlem av kongressen, arkitekt av ett uppmärksammat budgetförslag, ung, kvicktänkt, och ja, kontroversiell.

Vid ett seminarium i går om de amerikanska presidentvalskampanjernas betydelse, arrangerat av tankemedjan Fores och Institutet för Näringslivsforskning, presenterade professor Robert S Erikson från Columbia University sin nya bok *The Timeline of Presidential Elections: How campaigns do (and do not) matter* (University of Chicago Press). Erikson frågar sig i vilken mån opinionsundersökningar kan förutse valutgången. Med hjälp av statistiska analyser

har han undersökt femton presidentval 1952–2008. Som boktiteln indikerar beror allting på när man frågar.

De senaste opinionssiffrorna ger Obama ett fyraprocentigt övertag. Vad säger detta? Inte mycket, enligt Erikson. Tiden fram till 6 november är en politisk evighet. Men ekonomin anses vara nyckeln till valutgången.

Hade vi ställt samma fråga i januari i år, hade Eriksons svar blivit: ingenting alls. Något väntat kan vi konstatera att den synska förmågan förbättras avsevärt när den inte längre behövs. En opinionsundersökning 300 dagar före ett val är lika överflödigt som en opinionsundersökning dagen innan valet äger rum. I det förra fallet vet man ingenting, i det senare vet man det mesta.

Detta hänger intimt samman med hur informerad väljaren är. Ju mindre informerad, desto större chans har kandidaterna att påverka denna vilnsa själ i endera riktningen. Ju närmare valet vi kommer, desto mer informerad och beslutsam blir man, och kristallkulan allt mindre behövlig.

På seminariet var panelen ödmjuk inför sina synska talanger. Obama har ett knappt övertag, mest för att någon kandidat måste ha det. Det enda som är bergsäkert är att vi inte kan vara säkra på någonting.

ALEN MUSAEFENDIC

Ledarskribent
alen.musaeffendic@svd.se

Raoul Wallenberg är tillbaka på Gustaf Adolfs Torg

I går kväll invigdes ett minnesmärke över Raoul Wallenberg på den passande adressen Gustaf Adolfs Torg 1. Alltså utanför UD. Det är en senkommen hyllning från en arbetsgivare som offrade sin anställde

på storpolitikens altare. Skulpturen består av en bänk av svart diabas med en portfölj i brons ställd ovanpå och med en ingravert text. Ulla och Gustav Kraitz är konstnärerna bakom verket.

Minnesmärket är det senaste inslaget i högtidlighållande av Raoul Wallenberg-året. Två nya biografier som kastar ljus över hans person och gärning har också landat på bokdiskarna.

Att det även blivit en bredare diskussion kring Sveriges agerande i förhållande till förföljda judar före och under andra världskriget ger en viktig kontext. Men inte bara. Läsningen av journalisten

Henrik Arnstad i *Dagens Nyheter*s kulturbilaga (6/8) lämnade bara en beskäftig eftersmak efter sig: En hjälte? Glöm det. Ja, de rösterna finns också. Pompös perspektivlöshet. **CLAES ARVIDSSON**

Varför ligger Kanada så långt bort men USA så nära?

De flesta av oss känner till de ledande politikererna i USA. Men hur många vet namnet på den nuvarande premiärministern i Kanada? Stephen Harper. Jag tjuvskollade, det ska medges. Men är det inte märkligt att vi svenskar är så fixerade vid USA när den stora grannen i norr borde vara en mycket bättre inspirationskälla? Arbetslösheten är lägre. Sjukvårdssystemet är effektivare. I sommar blev dessutom den genomsnittliga kanadensaren för första gången i historien rikare än den genomsnittliga amerikanen.

Sverige och Kanada har mycket mer än klimatet, de stora skogarna och hockeyintresset

gemensamt. Bägge länderna vilar tungt på sina naturresurser och exportberoende basindustrier. Kanada har liksom Sverige ett generöst offentligt finansierat välfärdssystem. Och medan andra länder i närheten vacklar ekonomiskt står Sverige och Kanada stadigt på sina starka statsfinanser.

När Reputation Institute förra året frågade 42000 personer världen över vilket land de beundrade mest utifrån ett antal variabler som livskvalitet, säkerhet och miljö blev Kanada det bästa landet i världen följt av Sverige på andra plats.

Sverige och Kanada påminner om varandra. Men det finns

områden där Sverige gott och väl kunde studera det kanadensiska framgångsexemplet lite mer ingående. I Småföretagarnas Riksförbunds nya rapport *Ett företagsklimat i världsklass, lär av omvärlden* ger Nima Sanandaji exempel på ett antal kanadensiska politiska reformer som Sverige borde ta intryck av.

Liksom i Sverige sänktes skatetrycket under 1990-talet. Men i Kanada kompletterade man skattesänkningarna med en rad företagarreformer. Och Stephen Harpers konservativa regering fortsätter på samma bana. Kanada har färre regleringar på arbetsmarknaden som styr arbetstider och anställningar.

Kanadas århundrade?
FOTO: LEHTIKUVA/MARTTI KAINULAINEN

Skatterna på arbete och konsumtion är väsentligt lägre.

Resultatet låter inte vänta på sig. Sett till tillväxt och jobbskapande tar Kanada täten bland G7-länderna.

I ett berömt tal från 1904 spådde Kanadas dåvarande premiärminister Wilfred Laurier att 1900-talet skulle bli Kanadas århundrade (USA hade haft sitt 1800-tal).

Han kan ha varit 100 år för tidigt ute.

JOHAN ERIKSSON

Ledarskribent
johan.p.eriksson@svd.se

